

Arrest

nr. 77 991 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SOUDANT, loco advocaat B. DE SCHUTTER, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 januari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 januari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 november 2011.

1.3. Op 28 december 2011 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G.(...) W.(...), verklaart Afghaan te zijn van Tadzjiekse origine. U bent een Sjiietische Moslim. U bent geboren in de stad Herat. Toen u twee jaar was verhuisde u met uw familie naar Iran wegens de onveilige situatie in Afghanistan onder de Sovjet bezetting. U woonde in de stad Mashad. U heeft 7 jaar scholing gehad en oefende het beroep van kleermaker uit. U bent vijf jaar geleden getrouwd met D.(...) S.(...) (CG. 1112638 en O.V. 6751094). U woonde met haar in Mashad. U besloot Iran te verlaten in 2010 en terug te keren naar Afghanistan, naar de stad Herat. U heeft een dochter, Y.(...) G.(...) van 4 jaar oud. Uw vrouw en uw dochter zijn samen met u in België.

Toen u drie maanden in Herat woonde werd u thuis overvallen door vier gemaskerde mannen. Zij sloegen u en vroegen naar het adres van uw schoonvader, B.(...) A.(...) D.(...), waar hij te vinden was. Hij was lange tijd lid geweest van de Hizb Ullah partij en had hiervoor gevochten tegen de Kalqi en de Parchami. Hij had hierdoor verschillende vijanden. De vier mannen hebben u geblinddoekt meegenomen naar een kelder op een ongekennde locatie. Daar diende u 7 nachten te verblijven. Twee mannen bleven bij u om u herhaaldelijk te vragen naar uw schoonvader. U werd ook geslagen. U gaf hen telkens een ontkenkend antwoord. Na 7 nachten hebben ze u meegenomen naar een andere kelder, op een ongekennde locatie bij een andere groep. Daar werd u ondervraagd door twee andere personen. Zij vroegen niet langer naar uw schoonvader maar eisten 20 0000 dollar. Na 3 dagen namen zij u mee naar een onbekende locatie in de woestijn. Daar werd het geld betaald door uw neef, F.(...), en werd u vrijgelaten. U ging mee met uw neef naar zijn huis. U besloot te vluchten uit Afghanistan uit schrik voor uw leven. U vertrok via de grenspost Islam Qala en reisde door naar Griekenland. In Griekenland verbleef u 4 maanden, daarna reisde u door naar België. U kwam op 8 januari 2011 aan in België. U vroeg, samen met uw vrouw en dochter, asiel aan op 12 januari 2011.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw ontvoerders.

Ter staving van uw asielrelaas heeft u volgende documenten mee. De blauwe verblijfskaart uit Iran van u, de blauwe verblijfskaart van Iran van uw vrouw, een aanvraag voor nieuwe verblijfskaarten, drie lidkaarten van uw schoonvader van de partij Hezb Ullah, een bewijs van overlijden van de broer van uw schoonvader, uw trouwboekje, een brief van uw schoonvader aan de VN, een attest van getuigen van uw huwelijk, de taskara van uw schoonvader, schoonmoeder, uw vader en moeder, de kaarten van uw schoonvader, schoonmoeder en 2 zussen van uw vrouw, de kaarten van uw ouders, de vaccinatiekaart van uw dochter en verschillende medische attesten van u uit Iran en 8 foto's van uw schoonvader.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en geen toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is dat er weinig geloof kan gehecht worden aan de recente gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding waren tot jullie vlucht uit Afghanistan.

Gezien aan uw verklaringen met betrekking tot wat u recentelijk zou ondergaan hebben in Herat, Afghanistan geen geloof kan gehecht worden blijft er enkel het gegeven over van het feit dat uw schoonvader omwille van problemen door lidmaatschap van Hezb Ullah gevlucht is naar Iran maar nadien hier niks meer over vernomen heeft. Hieruit kan niet geconcludeerd worden dat u op dit moment omwille van feiten waar uw schoonvader meer 20 jaar geleden bij betrokken was een actuele vrees zou hebben ten aanzien van zijn vijanden.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw probleem zijn oorsprong vindt in een oud conflict tussen uw schoonvader en zijn vijanden en dat het onwaarschijnlijk overkomt dat iemand die zozeer op wraak of genoegdoening belust is meer dan 20 jaar zou wachten om dit te doen. Veeleer zou men verwachten dat die personen (vijanden) alles in het werk zouden stellen om hun beoogde doelwit zo snel mogelijk te vinden. Het is onwaarschijnlijk dat deze personen geduldig afwachten tot het moment dat er toevallig iemand van uw schoonvaders familie of uw schoonvader zelf zou terugkeren naar Herat maar voor het overige nooit iets van zich laten horen hebben. Uw schoonvader kon immers meer dan 20 jaar ongestoord werken en leven in Mashad, een stad in Iran die in directe verbinding staat met Herat en niet eens ver weg ligt. Uw schoonvader bekleedde in Iran nog steeds een publieke functie als hulpverlener voor families van martelaren. Het kan voor zijn vijanden niet zo moeilijk geweest zijn hem op te sporen. Dat zij dit niet deden of beter daar niet in geslaagd zijn komt de geloofwaardigheid van uw verhaal niet ten goede. Bovendien verklaarde uw echtgenote dat haar vader omwille van de problemen

die hij ooit had in Afghanistan, in Iran bodyguards ter beschikking had (gehoorverslag D.(...) S.(...), p.8). In deze optiek is het dan ook bijzonder onaannemelijk dat u een verhaal opdist over de vijanden van uw schoonvader die via u zijn adres proberen te bemachtigen terwijl het duidelijk is dat men weet dat hij in Mashad, Iran woont gezien hij zich daar met bodyguards beschermt tegen zijn oude Afghaanse vijanden. Het wekt dan ook eerder de indruk dat deze gebeurtenissen in 2010 niet plaatsvonden en u geen problemen ondervond na uw terugkeer naar Afghanistan. Het is dan ook moeilijk om over een actuele vrees te spreken. Daar komt nog bij dat uw tante en neef heel die tijd in Herat hebben gewoond. U verklaart dat in Herat iedereen iedereen kent en dat nieuwtjes zich snel verspreiden (gehoorverslag CGVS, p. 11 en gehoorverslag D.(...) S.(...), p. 8). De vijanden van uw schoonvader hadden dan op één of andere manier kunnen weten dat u getrouwd was met zijn dochter en dat zij familie van u waren, zeker gezien het feit dat deze vijanden tijdens uw ontvoering zonder problemen zijn gsm nummer konden bemachtigen. Indien deze vijanden zo nodig wraak wouden nemen zou het niet ondenkbaar zijn dat zij uw familie in Herat zouden lastig gevallen hebben om te weten te komen waar uw schoonvader zich bevindt. Dit was echter niet het geval wat het belang van het conflict ondermijnt alsook de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Verder is het verwonderlijk dat noch u noch uw echtgenote weten waar dat oude conflict over gaat, naast het feit dat het te maken zou hebben met zijn lidmaatschap van de Hezb Ullah partij. Het is merkwaardig dat u er niet naar gevraagd hebt. Aangezien het voor uw belagers zo'n belangrijk conflict was dat ze zelf na meer dan 20 jaar nog steeds wraak wouden zou men toch verwachten dat u er op z'n minst achteraf naar gevraagd zou hebben. Dat u dit niet deed getuigt van desinteresse in de gebeurtenissen en komt de geloofwaardigheid van uw verhaal niet ten goede. Het is verder ook opmerkelijk dat u niet weet wie u heeft aangevallen, zij zouden u dit niet verteld hebben. U zou dan weer wel weten dat bij u werd overgedragen aan een andere groep (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 13). Het is merkwaardig dat als u in het geheel niet weet wie u ontvoerders waren u wel zou weten dat u aan een andere groep overgedragen werd. Aangaande uw ontvoerders zit er ook een grote tegenstrijdigheid in uw verhaal. U vertelde dat uw schoonvader u had gewaarschuwd niet naar Afghanistan terug te keren omdat zijn vijanden u zouden vinden maar toen u ontvoerd werd had hij er geen idee van wie uw ontvoerders zouden kunnen zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is zeer opmerkelijk dat hij zijn eigen vijanden niet meer zou kennen. Dit maakt uw verhaal weinig plausibel en roept ook vragen op over de ernst van het conflict.

Zo kan er immers weinig geloof gehecht worden aan uw bevrijding en bijgevolg ook aan uw ontvoering en opsluiting door de vijanden van uw schoonvader. Zo weet u niet op welke plaats u bevrijd bent. Uw neef is u daar komen ophalen en heeft uw blinddoek afgedaan, toch kan u niet meer zeggen dan dat het een droge plaats was, een woestijn. U weet enkel te zeggen dat het zo'n 45 minuten duurde om het huis van uw neef te bereiken (gehoorverslag CGVS, p. 13). U had onderweg toch iets kunnen zien dat u een indicatie gaf over de locatie. Uw neef vertelde u niet waar hij u heeft gevonden en waar hij het geld heeft overhandigd. Het lijkt alsof u na uw bevrijding niet gecommuniceerd heeft met uw neef, wat wel opmerkelijk is na zo'n ingrijpende gebeurtenis, men zou vermoeden dat iemand die dergelijke zaken meemaakt daarover wil ventileren. Dit is zeer opmerkelijk, des te meer om dat u het achteraf, toen u van de schrik bekomen was, niet meer hebt gevraagd. Uw neef zou aan uw vrouw niks gelost hebben over uw bevrijding en naar welke plaats hij diende te gaan. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal. Er mag toch van iemand verwacht worden dat als hij asiel aanvraagt, dat hij de moeite neemt om alle elementen van zijn verhaal te achterhalen en interesse toont in zijn zaak. Dat u niet gevraagd heeft aan uw neef waar hij u gevonden heeft laat uitschijnen dat uw vrees niet zo gegrond is. Het is eveneens opmerkelijk hoe uw ontvoerders uw neef gevonden en gecontacteerd hebben. Deze ontvoerders zouden eenvoudigweg het gsm-nummer van uw neef gevonden hebben en hem hebben opgebeld met de mededeling dat zij u gevangen hielden en losgeld vroegen. Uw neef heeft u geen verder uitleg verschaft over zijn communicatie met de ontvoerders. Hij zou u helemaal niets verteld hebben. U weet in het geheel niet hoe hun onderlinge communicatie tot stand gekomen is (gehoorverslag CGVS, p18). Het is weinig geloofwaardig dat uw neef u geen enkel detail over deze ingrijpende gebeurtenis zou gegeven hebben en zeker gezien het feit dat u een goede band met uw neef had (gehoorverslag CGVS, p 19), dit draagt niet bij tot een grotere geloofwaardigheid van uw verhaal.

Over de tijd dat u vast zat blijft u eerder vaag. U verklaart 7 dagen in eenzelfde kelder gezeten hebben. Uw ontvoerders zouden u telkens weer naar uw schoonvader gevraagd hebben. U vertelde hen dat u niks wist over uw schoonvader en dat hij zeker niet in Herat was. Na één week hebben ze u overgebracht naar een andere kelder. Daar zat u drie dagen vast. De ontvoerders hadden plots besloten dat uw schoonvader niet meer belangrijk was en dat ze dan maar geld voor u wilden. Dit is zeer onwaarschijnlijk. Het is ook weinig aannemelijk dat uw vrouw tijdens uw ontvoering nergens hulp heeft gezocht. Ze ging enkel naar het huis van u tante om daar geholpen te worden. Nochtans had zij naar de overheid kunnen gaan om hulp te zoeken. Het is eveneens bevreemdend dat uw ontvoerders,

de vijanden van uw schoonvader, tijdens uw ontvoering geen contact opgenomen hebben met uw vrouw. Zij is immers de dochter van de man die zij zoeken en heeft dezelfde informatie waarover u beschikt. Men zou verwachten dat een vrouw gemakkelijker zal plooiën en informatie vrij zal geven. Dat uw ontvoerders deze tactiek niet hebben gevolgd is zeer onwaarschijnlijk.

Overigens komt ook uw verklaring dat uw ontvoerders u nog zouden willen zoeken ongeloofwaardig over gezien het losgeld, zoals u verklaart, betaald werd en u, zoals u beweert, na alle mishandelingen geen informatie over de locatie van uw schoonvader gegeven heeft.

Na uw verklaringen tijdens beide gehoren (dat van u en dat van uw vrouw) grondig bestudeerd te hebben kan samenvattend het volgende gesteld worden: de door u aangehaalde problemen die aanleiding waren voor uw vertrek uit Afghanistan zijn niet geloofwaardig waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus. Gezien het feit dat er weinig geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw recente vluchtaanleiding én bijgevolg aan uw actuele vrees toont aan dat u eveneens geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde vluchtelingenwet.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de eerder in het feitenrelaas aangehaalde documenten voor. De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Zij tonen immers enerzijds jullie identiteitsgegevens aan en die van uw ouders en schoonouders, alsook jullie huwelijksstaat, gegevens die hier niet ter discussie staan. Anderzijds aanvaardt het CGVS wel dat uw schoonvader lid was van de Hezb Ullah partij en daardoor problemen had. De hiervoor aangebrachte documenten (zijn lidkaarten de 8 foto's) worden niet in twijfel getrokken maar weerleggen bovenstaande vaststellingen niet. De overige documenten de brief van uw schoonvader aan de VN, de medische attesten uit Iran, de vaccinatiekaart van uw dochter kunnen uw relaas niet ondersteunen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in de stad Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het

aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betwist verzoeker de beleidswijziging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de toekenning van subsidiaire bescherming aan personen afkomstig uit Herat. Hij verwijst naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit volgens verzoeker blijkt dat het geweld in de provincie Herat en ook in de stad Herat zelf in 2011 enorm gestegen is ten opzichte van de situatie in 2010, toen het Commissariaat-generaal nog wel de subsidiaire beschermingsstatus toekende aan personen afkomstig uit Herat. Tevens verwijst hij naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde ANSO-rapport, waaruit blijkt dat het aantal aanslagen in de provincie Herat in 2011 gestegen is met 31% ten opzichte van 2009, alsook naar de twee meest recente “Reports of the Secretary General” van de Verenigde Naties van 21 september 2011 en 13 december 2011 met betrekking tot de situatie in Afghanistan, rapporten welke tevens als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd en waarin wordt gesteld dat Herat nog blijvend te kampen heeft met veerkrachtige oproer die de veiligheid bedreigt en waarin tevens melding wordt gemaakt van een zelfmoordaanslag gericht tegen een internationaal logistiek bedrijf dat samenwerkt met ISAF en gevestigd is nabij de luchthaven van Herat, door welke aanslag de luchthaven tijdelijk gesloten diende te worden. Gelet op de door hem aangehaalde informatie, zijn er volgens verzoeker voldoende indicaties om aan te nemen dat de veiligheidssituatie in Herat-stad in de voorbije maanden allerm minst verbeterd is en dat in de provincie Herat, en meer specifiek ook in de stad Herat, een situatie van veralgemeend geweld heerst waarbij willekeurige burgers het slachtoffer kunnen worden. Ook al zijn er wellicht verschillende districten binnen de provincie Herat waar het relatief rustig is, het is echter aannemelijk dat Herat-stad, als een van de grootste steden van het land, een doelwit blijft voor opstandelingen, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat, zelfs indien Herat-stad nog relatief veilig zou zijn, dan nog uit de cijfergegevens van Cedoca blijkt dat het aantal aanslagen in de provincie Herat hoog is en vermeerderd is in de meest recent gerapporteerde verslagen. Het zou volgens verzoeker dan ook onredelijk zijn te verwachten dat hij zich in de stad Herat opsluit om zodoende aan het geweld elders in de provincie te ontsnappen. Hij is dan ook de mening toegedaan dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: “Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers. Regio’s subsidiaire bescherming” van 11 oktober 2010, het ANSO Quarterly Data Report Q.2 2011 van juli 2011 en United Nations, General Assembly Security Council, “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”, Report of the Secretary-General van 21 september 2011 en van 13 december 2011.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem uiteengezette vluchtrelaas, met inbegrip van de motivering met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist laat staan ontkracht.

Deze motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste relaas, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat er op dit ogenblik in het district Herat in de provincie Herat geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, is gebaseerd op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert uit de aan het administratief dossier gevoegde SRB "Afghanistan" – *"Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz)"* van 26 augustus 2010, laatst geüpdate op 24 oktober 2011, ter staving van zijn betoog dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te onrechte besluit dat er een verbetering is in de veiligheidssituatie in Herat, leest de Raad in deze SRB wat betreft het jaar 2011: *"Op 2 april 2011 was er voor de eerste keer sinds 2009 een gewapende aanval in de Herat stad. Volgens ANSO is dit ongebruikelijk en is de stad kalm. Eind mei 2011 gebeurde er in de stad een zwaar incident: een aanval met zelfmoordterroristen op een Italiaanse basis, waarbij vier doden vielen. Dit is echter een geïsoleerd incident. (...) ANSO meldt dat Herat en het omliggende district Injil relatief rustig zijn behoudens af en toe een IED (...) Er kan dan ook op basis van de geraadpleegde bronnen geconstateerd worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara geen sprake is van veralgemeend geweld."* (SRB, p. 24-25). In zoverre verzoeker erop wijst dat uit de tabel op bladzijde 14 van hoger genoemde SRB blijkt dat er in de provincie Herat in 2011 217 aanslagen werden gepleegd door zogenaamde AGE's, hetgeen maar net iets minder is dan in de provincies Wardak, Badghis, Zabul, Uruzgan en Paktya, provincies waarvoor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wél de subsidiaire beschermingsstatus toekent, benadrukt de Raad dat dit cijfermateriaal betrekking heeft op de verschillende Afghaanse provincies in hun geheel, waarbij verder geen gegevens per district worden opgenomen. Hetzelfde geldt voor verzoekers verwijzing naar de tabel op bladzijde 9 van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde ANSO-rapport, waaruit blijkt dat het aantal aanslagen in de provincie Herat in 2011 gestegen is met 31% ten opzichte van 2009. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende regio's in de provincie Herat. Ook de door verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde informatie doet geen afbreuk aan de correctheid van de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch aan de vaststellingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze informatie heeft gekoppeld. De verwijzing naar het *"Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers. Regio's subsidiaire bescherming"* van 11 oktober 2010 is ter zake niet dienstig aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beleidslijn thans niet meer aanhoudt, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing en omdat rekening dient gehouden te worden met de actuele veiligheidssituatie. Uit de twee meest recente "Reports of the Secretary-General" kan, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet worden afgeleid dat er actueel in Herat-stad een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict bestaat. De Raad benadrukt dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De twee aanslagen waar verzoeker naar verwijst in de stad Herat, met name op de Italiaanse ambassade en op een internationale organisatie die voor ISAF werkt, zijn aanslagen gericht tegen bepaalde specifieke (internationale) doelwitten waarbij geen sprake is van willekeurig geweld. Waar verzoeker nog stelt dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat hij zich in de stad Herat opsluit om aan het geweld elders in de provincie te ontsnappen, wijst de Raad erop dat

uit de toegevoegde informatie blijkt dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara geen sprake is van veralgemeend geweld, zodat zijn betoog niet kan worden aangenomen. De Raad herhaalt dat het huidige besluit van de commissaris-generaal steunt op actuele bevindingen gebaseerd op verschillende bronnen en het rapport van UNHCR van 17 december 2010. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS